

Tiszaigar, 1895. október 12. – Tata, 1973. július 8.

Szülei földművelésből éltek. Hat elemi végzett, majd a családi gazdaságban dolgozott. 1919-ben a Vörös Hadsereg katonájaként a fronton román fogságba került, Brassóból 1922-ben került haza. Az 1930-as években bekapcsolódott a Független Kisgazdapárt tevékenységébe. Belépett a Magyar Parasztszövetségbe, elvégezte az ezüstkálászos gazdatanfolyamot. 1945. november 4-én a Heves és Nógrád-Hont vármegyei választókerületben nemzetgyűlési pótképviselővé választották; 1947. július 21-én hívták be a parlamentbe. Tagja lett a kisgazdapárt országos nagyválasztmányának, de az 1947. augusztusi választásokon már nem indult el. 1950. január 28-án letartóztatták, május 6-án a fővárosban a büntető törvényszék izgatás vádjával öt esztendőre és teljes vagyonelkobzásra ítélte; szabadságvesztése időtartamát 1951. márciusban egy évvel mérsékeltek. 1953. augusztus 12-én a közkegyelem kihirdetése nyomán szabadult Miskolcra, az egyetemvárosi rabmunkahelyéről. Fizikai munkás lett, Császár-Honvédtelepen vállalt munkát, majd a Komárom megyei Szőkepusztai Állami Gazdaságtól lakást kapott, s juhászként dolgozott. Később Tatán telepedett le, a helyi cipőgyár portása lett. 1990-ben a Fővárosi Bíróság megsemmisítette az ítéletét.